

Ελευθερουπόλεως Χρυσόστομος: Η πνευματική ζωή είναι μια “κλίμακα” αρετών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως

Στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Ελευθερουπόλεως τελέσθηκε το εσπέρας της Κυριακής Δ΄ Νηστειών, ο Ε΄ Κατανυκτικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Χρυσοστόμου, ο οποίος και απηύθυνε λόγο πνευματικής οικοδομής προς το παριστάμενο εκκλησίασμα.

Ο Εσπερινός τελέσθηκε με τη συμμετοχή του Ιερού Κλήρου της Μητροπόλεως, προεξάρχοντος του Αρχιερατικού Επιτρόπου Ορφανού Αρχιμ. Στεφάνου Μιχαηλίδη.

Ο Σεβασμιώτατος, λαμβάνοντας αφορμή από την τιμώμενη μορφή της ημέρας, τον Όσιο Ιωάννη της Κλίμακος, αναφέρθηκε στην ασκητική του μορφή και στο σπουδαίο πνευματικό του έργο «Κλίμαξ», το οποίο αποτελεί διαχρονικό οδηγό πνευματικής προόδου για κάθε πιστό. Τόνισε ότι η πνευματική ζωή δεν είναι στιγμιαία, αλλά μία σταδιακή πορεία ανόδου, μία «κλίμακα» αρετών, κατά την οποία ο άνθρωπος, με αγώνα, υπομονή και ταπείνωση, προχωρεί από τα κατώτερα στα ανώτερα, με σκοπό την ένωση με τον Θεό. Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην ανάγκη αποταγής από τα πάθη και τα εγκόσμια, καθώς και στην αξία της υπακοής και της πνευματικής καθοδήγησης, ώστε ο άνθρωπος να βαδίζει με ασφάλεια στην οδό της σωτηρίας.

Κατά τη διάρκεια του Εσπερινού, κατόπιν προτροπής του Σεβασμιωτάτου, ανεγνώσθη υπό του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως το δέκατο κεφάλαιο της «Κλίμακος», το οποίο αναφέρεται στο πάθος της καταλαλιάς. Στο κείμενο αυτό, ο Όσιος Ιωάννης παρουσιάζει την καταλαλιά ως γέννημα του μίσους και της μνησικακίας, μία ύπουλη πνευματική ασθένεια που αποξενώνει τον άνθρωπο από την αγάπη και διαστρέφει την καθαρότητα της καρδιάς. Επισημαίνεται ότι συχνά η κατάκριση συγκαλύπτεται πίσω από μία ψευδή επίφαση ενδιαφέροντος και αγάπης, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί έκφραση εσωτερικής πτώσεως.

Ιδιαίτέρως τονίσθηκε ότι η αληθινή αγάπη προς τον πλησίον δεν εκδηλώνεται με την κατάκριση, αλλά με την προσευχή και τη συμπόνια. Ο άνθρωπος καλείται να αποφεύγει την εύκολη κρίση, έχοντας πάντοτε κατά νου ότι οι κρίσεις του Θεού είναι άγνωστες και ότι εκείνος που φαίνεται αμαρτωλός μπορεί να έχει ήδη μετανοήσει ενώπιον του Θεού. Παραδείγματα όπως του Ιούδα και του ληστή καταδεικνύουν την απρόβλεπτη πορεία του ανθρώπου και την ανάγκη ταπεινώσεως.

Ο λόγος ανέδειξε ακόμη ότι η κατάκριση όχι μόνο δεν ωφελεί, αλλά οδηγεί τον ίδιο τον άνθρωπο σε πνευματική πτώση, καθώς συχνά εκείνος που κατακρίνει καταλήγει να υποπίπτει στα ίδια σφάλματα. Αντίθετα, η αυτογνωσία και η μνήμη των προσωπικών αμαρτημάτων αποτελούν ασφαλή δρόμο θεραπείας, οδηγώντας τον άνθρωπο σε μετάνοια και πνευματική εγρήγορση. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε και στο γεγονός ότι η κατάκριση μπορεί να καταστρέψει ολοκληρωτικά την ψυχή, όπως ακριβώς και η υπερηφάνεια, εφόσον στερεί τον άνθρωπο από τη χάρη του Θεού.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος προέτρεψε το εκκλησίασμα να αγωνισθεί εναντίον του πάθους της καταλαλιάς, καλλιεργώντας την αγάπη, τη διάκριση και την ταπείνωση, και να αξιοποιήσει το υπόλοιπο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής

ως ευκαιρία μετανοίας και πνευματικής αναβάσεως. Με αυτόν τον τρόπο, οι πιστοί θα μπορέσουν να φθάσουν με καθαρή καρδιά και ανανεωμένη ψυχή στο χαρμόσυνο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου.

